

Павло Гай-Нижник

ЗГАДУЙ

МЕНЕ...

Лірика кохання

Павло Гай-Нижник

**ЗГАДУЙ
МЕНЕ...**

Лірика кохання

Павло Гай-Нижник

*ЗГАДУЙ
МЕНЕ...*

Лірика кохання

Київ – 2005

© Павло Гай-Нижник

Гай-Нижник, Павло.

Згадуй мене: Лірика кохання. – К., 2005. – 114 с.:

Панно Пам'ять!

Все минає і знов починається... Життя наше, загалом своїм, нічим не відрізняється від життя природи. Весна змінює зиму, а потім, згодом, знову настає зима. Квіти цвітуть і відцвітають, а через певний час вони знову тягнуться до сонця і пестять наші очі красою своїх пелюстків. І лише люди здатні думати таку нісенітницю, щодо своєї вічності та винятковості у природі. Людство, можливо, найнедосконаліше творіння природи. В ній, в природі, все вічне і ніщо не є постійним, все постійне і немає нічого вічного...

Так і в нас, у людей. Буває час – квітнемо, кохаємо, ніжимо, а потім – все відквітає, і ніхто з нас не знає чому. Лише цвіт опадає, опадає, опадає..., аж до тієї пори, закім не залишиться нічого. Ніби й не було тих чуттів. А що залишається? Залишається пам'ять.

Панно Пам'ять! Вона теж з плином часу міняється, але лише смерть може знищити її в нас. Хоча хто се знає, що знищує смерть? А поки живе пам'ять, живемо й ми. Навіть тоді, коли цвіт ген осипався, ми всеодно живемо. Бо з нами і в нас живе пам'ять.

А потім знов приходить нова весна, зовсім інша, але так схожа на попередню. Ми чомусь мріємо про те, що вже було... Можливо, в тім що "було", є наше "буде"? Може воно, минуле, шепоче нам про те, що ще буде, і лише ми його до кінця не розуміємо.

І скільки б весен, знов і знов, в нас не будили б нову ласку, ніжність, чуття, і скільки б зим в нас все це не вбивали б, коли-небудь, в надвечір'я, чи посеред ночі, у безсоння, нами запанує пам'ять. І кожен з нас пригадає минуле... І тоді ми дістаємо старі запорошені світлини, листи, дарунки і згадуємо.

Згадуємо, і по-новому, по-іншому, по-кращому ще раз проживаємо те, чого вже не повернути ніколи. І, о Господи, інколи кажимо ми і бачимо ми, скільки ж помилок та дурниць натворили ми на сім світі, скільки скарбів не зберегли, скільки тепла не подарували і не зуміли прийняти тоді... Чому, Боже, були ми настільки сліпими, що мріяли про все це і не помічали сего?!

І враз туга та сум прилетять в наші душі з небес і, о воїстину, це є мить чистоти людської та відвертості. Ми залишаємся сам на сам із собою, із серцем своїм, із душею. І тоді ми робимося здатними милостиво та безмежно кохати, кохати ніжно, відверто, не втрачаючи навіть краплини любові. І тоді ми готові дарувати кохання і уміємо приймати його по-дійсному. Тоді ми, здається, знаємо вартість тим коштовним штукам – життю та коханню. І починаємо жити по-справжньому. Це злагода Душі через Любов, але злагода по минулім.

Та, незабаром, настає ранок. Ми докладаємося до праці, до того, до сего... Життя буденне триває і все, здавалося б, іде гаразд. У всілякому разі, так як завжди. Ми, нібито, все робимо так, як повинно бути, як велить нам наш розум, наше серце. Незалежно, чи весна в душах наших, чи зима. Незалежно, чи розквітаємо ми, чи квітнемо, чи одцвітаємо...

Але йде годинник, минатимуть дні, минатимуть ночі, і коли-небудь знов настане момент істини. Прийде у душу згадка про минуле і нам знову забагнеться передивитися, перечитати сторінки свого, можливо ще недалекого, пройденого шляху. І знову-таки засумуємо, затужимо за недокоханим, за недоласканим, за недоніженим. За Життям!

І так буде вічно. І ніщо не повернути назад... Та й чи потрібно воно, те повернення? Хіба що на крилах згадки...

*Павло Гай-Нижник. Зі щоденника
Кам'янець-Подільський, 1992 р.*

* * *

Навчав Тарас жіночу статъ
Як честь дівочу зберігать,
Як треба парубка кохати,
Щоб потім долю не прокляти.

Скільки літ минуло з часу
Як викрив Кобзар зраду,
А москалики і зараз
Безталанним раді...

7 листопада 1988 р.

* * *

Тебе назвав Бог – Українка,
Тобі вродливу дав красу,
Талан й співучу мову дзвінку
І душу доброзичливу.

Земля давала сили змáла,
Вкраїна ненькою була,
З дитинства ти сповна́ пізнала
Насóлоду її тепла.

Велична нація зростила
Тебе матусею донькі,
Надай же їй від України
Того тепла і доброти.

Із материнським молоком
Вливай і їй любов до мови
І гордість, що бентежить кров
В ній українського народу.

16 грудня 1988 р.

ТУ́ГА

В моєму серці осінь...
Постійний сум. Я немов тінь.
Сонлива м'якість на душі...
А ще сумніш, коли дощі
Ідуть, ідуть без перестанку,
А як встаю я рано-зранку,
То думи мої всі в тобі...
Не знаю чом - на серці біль.
Мабуть тому, що ти далеко,
Тому, що у житті нелегко
Без тебе буде йтись мені.
Туга́я ту́га за тобою
Мене висушує до болю.
І день за днем, немов рокі,
Пливуть тихесенько собі.
Я сам з собою розмовляю,
Про тебе, любая, думáю
І вірші пишу в самоті.

11 липня 1989 р.

* * *

Я раб кохання лиш, і тільки.
Кого кохаю – з тим дружú.
Життя своє, усе до нитки,
Віддам тому, кого люблю.
На вірність тим лиш присягну
У кому віру відчуваю,
А просто рабства не стерплю
І підкорятися не стану.

16 липня 1989 р.

* * *

Затрётся згодом ця сторінка,
Пожовкне з часом цей папір...
І ти будеш вже, мабуть, інша,
І буду я давно не твій.

Але коли струна заграє
У тво́му серці як колись,
Коли у пам'яті повстане
У тебе образ мій – візьми

До своїх рук цей саркофаг
Із моїм серцем невмирущим,
Відкрий його й віддайся враз
В обійми спогадів, в мину́вше.

19 липня 1989 р.

* * *

Я, напевно, не зможу забути тебе.
І твій голос, мабуть, я впізнаю із тисяч.
І обличчя, так миле колись і святе
Мені довго, я знаю, ще буде снитись.

Я ім'ям твоїм буду роками ще звати
По ночах і в обіймах своєю дружину
І не раз силует твій у людях шукати
Буду йдучи по вулицях міст України.

Я ще, мабуть, кохатиму довго тебе,
Десь в глибинах душі, за минуле, за перше.
Пам'ятатиму запах русявих косей,
Твої очі і губи, і груди, і стегна...

25 серпня 1989 р.

ШКОЛЯРЦІ

Школярка – чарівна краса
Чом, як зі мною розмовляєш,
Твої всміхаються вуста
Й під вії óченьки ховаєш?

Ти не соромся моїх губ,
Вони не любих не ласкають.
Ти не шкодуєш теплa та груди,
Нас трави й гілочки зховають.

Ще одна весна триває,
Життя іде, юність минає.
Не стримуйсь, мила, як кохаєш,
Бо з часом й квітка одцвітає.

Як відцвітаєш – не те тепло,
Не тая ніжність і багáття,
Не найсолодше вже вино
Коли ти п'єш його з гаряччя.

Дивись як п'є його природа:
Ось там одна плаче верба,
А там, поглянь, лебідка-врóда
Плекає свого красеня.

Всі поспішають – все ж минає,
Бо все недовге, що смачне,
Не бійсь мене і ти пізнаєш,
Як в тобі рута розцвіте...

31 січня 1990 р.

* * *

Мила, люба, чом так гірко
Плачеш ти? Дивись, зорю
Вже залляла. Ну ж, лебідко,
Звело що тебе в журбу?

Лиш промов, кохана, вмить я
Кожну слізку підберу,
Ти розплющи тільки вії, я
Криницю з них зроблю.

Я нап'юся твого лиха,
Розділю з тобою біль.
Ти скажи, в чім твоя втіха –
Я принесу, хоч звідкіль.

1 лютого 1990 р.

* * *

Приголуб мене, моя голубко,
В черемшинім цвіті оповий
Своїми крилечками при світлі
Полум'я весняної зорі.
Щоб забулось хоч на мить обдерте,
Страчене й злиденне життя,
Щоб пісінно заспівало серце,
Щоб розквітла врода молода.
Обласкай, обніж мене, кохана,
Не шкодуй ні сил, ані себе,
Поки в цій пахучій черемшині
Нам Чорнобиль крила не обдер.

21 квітня 1990 р.

ЛЮБОВ І ГОНОР

Ну що ж, якщо усе скінчілось
Най б́уде так, як сповіш ти.
Ми вдвох не вклонимо коліна,
Ми вдвох загинем в самоті.

Нехай в вишнёвому садку́
Закряче крук, не соловейко,
Як та розлука в моєму́,
Коханням сповненому серці.

Що ж, яко вкоїли, так ма́єм:
Обоє, люблячи, страждаєм,
Долю-жартівку проклинаєм,
А ся вклонятися не маєм.

11 травня 1990 р.

* * *

Рятуй мене, моя Богине,
Посеред трупів та нудьги,
Од відчаю надай мні сили –
Втомився худко я, знеміг.

Ось моє серце пред Тобою.
Я кинув все в ноги Тобі –
Свої страждання, сум і болі,
Бо більш встелити ніц мені.

Зів'ялий цвіт мій одинокий
Теплом й осяйням віднові,
Подай мені рученьку горду,
Крізь прірву в світло проведи.

11 травня 1990 р.

* * *

Я твій Барвінок. Серед тисяч квітів,
В'юся до тебе, лёщуся, люблю.
Мене не стрімне погляд Оксамітів
І Рута не устелить у траву.

Я твій Барвінок. Повний ніжнозілля,
Встелив підніжжя твоє лістячком своїм,
Приніс росу ранкову, щоб раділа
Твоя краса у пещенні моїм.

Я твій Барвінок. З полум'яним серцем
Твої коліна цвітом оповив
І диво грудей спокуса шаленна
Вкрита теплом й лілєянням моїм.

А ти береш чуття це, як данину,
Та серцем не віддячуєш своїм,
Бо я хоч й твій, але лише Барвінок,
Тебе ж цікавить цвіте королів.

17 травня 1990 р.

* * *

Життя таке коротке – промине...
Боюсь – не докохаю, не доліблю.
Залишу світ, а разом з ним й тебе
І більш не обійму́, не приголублю.

Не встигши доносити на руках,
Намилуватися, напитися тобою,
Боюся, що підú в підземний прах,
Не давши тобі щастя із собою;

Що все мине (що бúло і що є)
Й утрачу враз чарівну долю-вроду
І що красі твоїй принéсу я лишé
Гіркі страждання, а не насолоду.

29 травня 1990 р.

* * *

Ти здавалась мені не такою,
Як моєю іще не була,
Не гадав, що колись буду твоїм,
А ти будеш дружина моя.
Та тоді, на зорі ще любові,
Пред тобою коліна вклоняв,
Бо вважалась мені ти святою,
А в наявності ти – надсвята.

4 червня 1990 р.

МАМИНЕ КОХАННЯ

Є у мене те, що невідбі́рне,
Що відчинить двері уночі.
Те, що взимку серце віді́гріє,
Не штовхне у прірву в самоті.

Мамине кохання та турбота
Приголу́бить навіть коли ти
Не прохаєш того тепла в Бога
І надію знищив у собі.

Коли хата тво́я вже без стéлі,
Коли все немиле у житті,
Тільки в мамині долоні в цій пустелі
Ти чолом припадеш, як тоді...

Як тоді, ще хлопчиком, в мину́лім,
Знов тебе до гру́дей пригорне́.
Не штовхне, коли всі відштовхнули,
І з колін, як впа́деш, піднесе́.

Це єдина жінка, що не зрадить,
Що не дасть втопі́тись у вині́,
Що цілунками заго́їть твої ра́ни
І ніщо не візьме у замін.

Її серцю треба лише знати,
Що без сліз щока її дитя,
Щоб на тиждень хоча б раз читати
Лист від нього, сповнений тепла.

Все частіш у вечір, мабуть, тато
Сльози з вій твоїх чарівних витира.
Все частіш, напевно, в кутку хати
Ти звертаєшся до образу Христа.

А я тут, у вільную хвилину,
Дівлюсь в бік незримого вікна,
Де стоїш ти й згадуєш про сина
Під мелодію весняного доща.

І в душі стає мені тепліше,
Та в очах ледь не бринить слеза,
Що тебе, бувало, образивши,
Інколи цього не помічав,

Що стою безсилий при дорозі
Перед долею і тужу в самоті,
Що цілунками укрити я не взмогі
Твої руки ніжні та святі.

7 червня 1990 р.

* * *

Припа́сти хочу до твої́х колі́н,
Як до води в вині́щуючу спеку,
І помолитись, мов на ві́втарі...
Бажаю я знайти у то́бі вте́чу.

Прими́ мене, нені́жного, у себе,
Не треба ласки, дай-но розумі́нь,
Бо так нелегко йшло́сь мені́ до тебе,
Щоб спові́стися при твої́х колі́н.

2 серпня 1990 р.

* * *

Зігрій мене теплóm коханих рук –
Крихкіми й ніжними, як сні ясні-зорінні.
І оповий самотність моїх губ
Устами ніжними у чарівні́х виді́ннях.

Хай вітерець шепоче у тиші́
Твоє́ ім'я – солодке й незрівня́нне.
І хай курлі́чуть в но́чі журавлі́
Сво́ім журавкам про моє́ кохання́.

А ти явися зі сво́ім теплóm,
Укрий від весняно́ї прохолоди,
І, як завжди, тендітним голоском
Скажи, що любиш, що завжди зі мною.

5 серпня 1990 р.

* * *

Коли минé весна і стихне за́пал мій,
Як кіс моїх торкнеться сивина,
Спускаюся я униз, де тиша і краса,
Де осінь золото кида до моїх ніг.

Напевно, лиш тоді, знесиливсь від шукань,
Як лебідь, що прожив уцент пташиний вік,
Я хлюпнусь зморено в озéра, де журба,
І там чекатиму вже свій останній сніг.

Милуючись рослин офірува́нням,
Я відречусь від пошуків старих,
А в сповідях все вкриє сумування,
Що зірку не щастило мні знайти.

Що молодість пролітав й проборовся,
Що крила пообдер до голині
І що життя (від Місяця до Сонця)
Не зміг в коханні дати все тобі.

Тоді ж отямлюсь та заграє
Тендітна струнка у мені
І лебеді́на пісня стане
У моїм серці понад всім.

Так пізно, мабуть, зрозумію
В душі кохання пригорнуть,
Що серце наше зомліє,
Що сльози втрати потечуть.

Так, оповивши теплий спогад,
Й тебе, лебідонько моя,
Зустріну сніг я в нагороду
За розпотрошене життя.

11 серпня 1990 р.

* * *

Я так хочу тебе притулити
У черешнях до своїх грудей,
Щоб дівоче чарівне обличчя
В зимну ніч в них знайшло
теплий день.

Щоби коси твої устеліти
Кришталевою свіжістю рос
І губами палкіми напитись
З них всіх твоїх незгод
та турбот.

Щоб відчути струмочки гарячі
Сліз, хвилину назад ще гірких,
І у очах щасливих побачить
Що хоч трішечки їх
зсолодив.

15 серпня 1990 р.

«ЖАННІ Д'АРК»

Я не знаю чи буду, о Жанно!
Так бажаний тобі у той день,
Коли станеш ти першою дамою
За фасадами злότηх дверей.

Я вагаюсь, чи моє кохання,
Як сьогодні, потрібне будé
Серцю тво́му, коли вкриє слава
Переможницю всіх королев.

Прагну я, щоб душа бунтівлива
Знала твердо, що моє тепло
Обігріє її, коли крига
Ледом стягне підбите крило.

Щоб ти знала – як станеш в Парижі
Королевою навіть страждань,
Будеш ти мені люба, як нині,
Я піду на твій хрест катувань.

15 серпня 1990 р.

НЕ ПЛАЧ, КАЛИНО

Не плач, калино,
Скільки в нас тих сльозок
Їх не розгублюй з суму чи нудьги.
Настане час, коли засне мій мозок,
Й душа благатиме у Гóспода дощів.

Дощі є сльози тих, що розлучились,
Ними б аж з неба обіймав тебе.
Бо як ще я розчéшу коси милі,
Як обцілюю лічко чарівне́.

Як ласкою своєю зможу вкрити
Тебе усю, із ніг до голови,
І зрозумію, що не вмів любити
Та цінувати спільні вечори.

Хай стрінуться у краплях наші очі,
Коли відчути ласки не дано́,
А нині бачити їх радісними хочу,
Від того, що в любові живемо.

9 жовтня 1990 р.

* * *

Мене споруда твого тіла ніжна
Не вабить більш у спокусів садок
Я не кохаю. Закінчилась пісня
І наш тваринний у ночі танок.

Вивчив у нім, здавалось незорім,
Усі стежки, і всі плоди зірвав.
В твоїм раю я переплутав зорі,
Вони не ті, що спершу я вбачав,

І зрозумів, що надто вже солодді
У ягідках отих, що там шукав,
Що в цій красі, в твоїй рясній природі,
Я спершу зчарувався та заблукав.

15 жовтня 1990 р.

* * *

Берегиня м'я невідома,
Одзвись відлунням пустоті
Хай у млі торкне твої долоня
Змерзлі плечі й р'ученьки мої.

Подивись у мої карі очі
Невідомим поглядом своїм,
Словом бережливим і жіночим
Квітку тихих в'есен відігрій.

Заведи розмову безгол'осу
Про тяжіння прагнень і волінь,
Наяву постань, як чиста р'оса,
Берегиня моїх бережінь.

24 жовтня 1990 р.

* * *

Веди мене, моя любóве,
В безóдню зóряної мли,
У прірву зніженої «зóни»,
В тендітних пальців ланцюги.

Веди в ночéвий вічний злочин
Через катівню дéнних дум,
Попри тверезість в сяйві сонця,
Де п'яну волю обійму́.

Неха́й будé вона запéрта
У стінах чотирьох й сліпа,
Я б́уду в «камері» відвертим,
Як божевільний на слова́.

24 листопада 1990 р.

* * *

Лягали рóси на долоні
Сльозáми зймними весни.
Ще вчора їх не було в полі,
Ще ввечір ласки в них були.

Весняна ніч під нízьким небом
Твій сором вкрала у пítьмі.
Смерка́лося... так було тéпло,
Так гáряче було́ мені.

Втомилась ніч і свічка скй́сла...
Ми сплéлись з кві́тками в траві,
Над сонцем прохолода звисла
Світанком раннім в тумані́...

Твої сльози рóсами вкрили долоні
І палаючі кві́тки сердець у весні –
Підкорився на спóкусу теплій природі,
Стало зимно, як ранку, з тобою у сні.

6 грудня 1990 р.

СПОВІДНИЦЯ

Не пий вино вже за моє здоров'я,
Для тебе згинула я вчораки бу́ла
Як боком обійшла святе кохання
І Бог мене за зраду покарав.

Тебе не було – я не стримла плоті...
Тебе не було – плакала душа...
Споку́са зп'яніла зтужілі карі очі
І Гріх з моїм бажанням загравав.

А я тебе бажала обіймати,
А я чекала твого листа...
Ніч шепотіла ж: “Він не буде знати”,
А Змій казав, що іншу ти кохав.

Казав, що ніжиш ти її обличчя,
Що я тут в'яну, а вона цвіте,
Що день для тебе розквітає ніччю,
Що ти їй теж говориш про святе.

А груди, уласкана тоді в твоїх долонях,
Жадала взимку крихітки тепла,
Тяглися губи п'яні мимоволі,
І уявляли лиш твої вуста.

Глузд "Геть!" кричав ночевому диханню,
А тіло вщент тонúло в тих руках,
І очі знали, плакали в стражданню,
Та ноги не корились вже думкам.

По ранку впéклів день, як на прозріння:
Душа закохана зненáвиділа плоть.
Листá цьогó написано сумлінням
Тоді, як лéзо розрізало тромб.

21 грудня 1990 р.

* * *

Не дивись на той шлях –
Він давно вже не твій.
Він тікає від тебе
нестримно...

Він проліг через нас,
Наслідив, як-но зміг,
Й залишив позаду
безупинно...

1 лютого 1991 р.

* * *

Лягає, стелиться туман,
В смеркánні землю обіймає.
О, загадковість цих кохáнь,
О, це природи чарування.

Аж терпне в жилах кров палка,
Як бачиш їхню насолоду,
Коли парує вся вона,
Його теплóm укривши вроду.

Вона, як ти, в ніч дивну ту,
Сама спокúса і тендітність,
Йому красу дарує всю,
Всю свою лагідність і ніжність.

Вони не знають ще розлук
І зрад кохання їх не знало,
О, náщо ніч я бачу цю!
О, серце, náщо ти згадало!

6 березня 1991 р.

* * *

Слухай пташко мене моя,
Покидай той чужинний край,
І лети крізь ліси й моря,
В мій пекельно-солодкий рай.

Я у жертву тобі віддам
Ніч бентежну і стогін трав,
Подарую твоїм уста́м
Насолоду палких зітха́нь.

Я в казкову цю ніч навчу
Тебе в'юном вітись в траві,
У шаленім тремтіти танку́
І витати в космічній млі.

Всі спокуси, що є в саду́,
Подарую умить тобі.
Покидай тую чужину
І барвінком встелись мені.

9 березня 1991 р.

* * *

Не зітхай тихим вечором, м'ялая,
Не збирай мрій букет в вечорі
Одцвіла наша рута чарівная
Одшуміли бентежні сади.

Все було в тім саду, і дощі, і весна,
Були зими й було розцвітання,
Та пала́ла у нім тоді рута й жила́
Квітка нашого диво-кохання.

Віднайдем ще одну між смерек у ліску́
Чи запалимо те, що зітліло?..
Я не знаю. А, може, й не треба вогню,
Бо і так вже багато згоріло.

12 березня 1991 р.

* * *

Я вже не зву тебе своєю,
Вже не цілую твоїх губ
І не розламую вже скелі,
Не маю сильних й ніжних рук.

Булó все сном, як мánна тиха,
З'явилося щастя й пронеслóсь.
Нас лише вкрила його втіха,
З нами погралось і втекло.

29 березня 1991 р.

* * *

Ти, як дика й спокуслива кішка,
Млосно трешся, звиваєшся й млієш,
Устеляєшся знадливо й вабиш до ліжка,
Про кохання все стегнами пишеш.

Я так люблю твій шепіт і стогін снажлівий,
Вир в безтямність з полону рук ніжних,
Коли кличеш в нектаровий шлях солодлівий –
Час прийшов полювання для файної кішки...

Ніч над вечором гору бере достроково,
Знов жіночий каблук пробиває мні серце
І пантерою кішка стає поступово,
І тваринна любов в дикі пестощі рветься...

17 червня 1991 р.

ЖОРЖИНА

Ти знов шепочеш: "Я твоя дружина".
Закохане, замріяне дівчá,
Ніким не тóркана Жоржина
З запáшних берегів Збручá.

Цілунками вмоляєш: "Забери!"
І лáсками спокушуєш на грішне,
І лешиш й мóлиш: "Покохай! Зірви!
До серця притули сильніше".

Ти вієш свіжістю і вабиш,
Я із спокúси чисто звар'ював.
Звідкіля ж ти загра́ви знаєш,
Хто чарам цим тебе навчав?

– Я не чарую, просто я кохаю,
Я не загра́ва, просто я цвіту́.
Не ваблю я, а тільки-но зітхаю
У соромлівості за цюю надкрасу.

– Візьми в дружини, буду ще тепліша!
– Не візьму я, бо свіжості не стане...
– Зірви собі, я буду ще ніжніша!
– Не зірву, бо краса зів'яне...

Не взяв, зберіг красу очам...
Покинув Збруч, щоб серце не страждало,
А як вернувсь, як час прийшов рокам, –
Жоржини юної давно уже не стало...

18 червня 1991 р.

* * *

Поклич мене, коли кригою стісне ті́ серце,
Коли сум й однина́ запово́нять кімнату твою́,
Коли той, хто любив – одлюбив,
Коли сліз ти налила озéрце,
Коли злив череда потопили веселі́сть в журбу.

Я прийду́, коли тяжко тобі́ і зтужіло
Пригорну, як ніхто і ніколи не вмів.
Ти поклич мене думкою тихо, несміло,
Без плачу́ за минулим, без за́йвилих слів...

Я по кличу твоє́му принéсу, мов вітер,
Рясну хмару вологу в пустелю твою́,
Щоб коханням о́азу в тобі́ відродити,
Щоб на мить ти згадала жіночі́сть свою́.

А по тім я піду знов від тебе далеко
І залишу ту плоть поміж двох берегів.
До якого пристанеш, повіє-лелеко?
До обох – розірвешся, хоча й це – по тобі́.

20 червня 1991 р.

* * *

Чия ти? О, ніч в мене тямку забрала!
У крилах своїх ти мене обласкала...
Я й, пташко, забув запитати в розпалі,
Як мати з татусем тебе змалку звали.

Заслухавсь слова я твої чарівнії,
Загравою звав, звав – кохана і мила.
А ти все своє: про кохання, про мрії...
І я полетів... В тебе ж – зніжились крила.

20 червня 1991 р.

БИЛИНА ПРО СТАТІ

Ми йдемо до річки,
А вона завжди від нас тікає.
А ми приходимо, здоганяємо її
І насолоджуємося в ній...
Їй боляче, бо по душі її ходимо,
Ступаючи в нюю, каламутимо
Намулом нашим земним
Її чисту душу,
А коли вона звикає,
Приймає нас, пробачає
І дарує ласку свою,
Ми, награвшись доволі,
Виходимо з неї,
Знов наступаючи ногами
На підвалини її теплі,
На дно душі чистої...
І вона знов тікає,
І не може втекти,
Бо надто милості в ній,
Бо душа в ній кінця-краю не має.
Їй залишається лише плакати.
Постійно плакати
Ї мокрою бути з цього.
А ми ж так любимо цюю мокроту.

Сльози її прісними стали довіку,
Бо солі вже не вистачило в очах
На наші насолоди...
А нам так хороше ловити те,
Що від нас тікає, ніжити того,
Кому ми небажані,
Покидати тих,
Хто дав насолодитися собою
І прагне кохати...

22 червня 1991 р.

* * *

Ми з тобов відкохали вже все, відгуляли,
Відбентежили нічку останню свою,
Всі суніці в зорінні весни перебрави,
Перем'яли всі трави в гостиннім гаю.

Нам зозулі у нім в надвечір'я кували
В тихих сутінках тих все сумніш і сумніш.
Солов'ї у світаночку знов зустрічали,
Та не б́ула в тім співі зоря вже ясніш.

Проминули ті дні, як омáна чи казка,
Повертаються нóченьки ті лише в сні,
А згадай, як не вняли ми серця підказкам,
Як турбота й зхвильованість жили в душі.

Ми любили і хтіли кохатися вічність,
Свято вірили в щастя рожеве своє.
Ми молилися разом й не вірили в гіршість,
А тепер нас розлука на крилах несе.

6 липня 1991 р.

* * *

Колись за нашими діда́ми
Жінки ішли на Колиму́.
Чи здатна ти піти в страждання,
Коли повторюєш: Люблю́.

Чи пронесе́ш тепло́ сніга́ми
І не розпрóдаж у зиму́,
Чи не грішиш ти між словами,
Коли повторюєш: Люблю́.

12 липня 1991 р.

* * *

Я чую твою сурму чарівну,
Ти кличеш тихо, трохи соромливо,
Ти звеш магічно, ніби маньячливо,
І я до тебе йду, як в дивину.

Ти кличеш голосом тендітним і прозорим
У мрійнім шелесті легінових дібрів,
Серед озер замлілих неозорих
В свою шляхетно-гордую любов.

Зтуманів я, розм'ячився, як вогкість,
Обпеленав теплом твою весну,
Обняв так ніжно ранню недоторкність,
Щоб із краси не зколихнуть й росу.

Нас пелюсками вкрила твоя врода,
Лілеянням лілею я встеляв,
І тільки сумно плакала природа,
Бо я у неї квітку відібрав.

13 липня 1991 р.

* * *

Цілую ніч, що ніжністю тепліться,
Що дівчиною пахне у квітках.
Ту ніч, що щойно стала віться
По засинаючих стежках.

Кохаю ніч – неторкану птицю,
Цнотливу й тиху в замріяних ставках,
В якій блаженство юних хвиль сочійся
І розкіш свіжості мерехкотить в очах.

Захоплююся ніччю, яка ллється
У сумі вічним й місячних казках,
Що станом гордим підвищено гнеться
У вітонченні, в сяючих зірках.

Чаруюсь нічею, яка не піддається
Ранковій прохолоді, що в зорях,
Яка палкій любові віддається
І в перших солодиться оргіях.

15 липня 1991 р.

ДО АКАЦІЇ

Говориш ти, що почуттів не знаєш,
Акацією ніби розцвіла,
Що у любов не віриш й не кохаєш,
Що амазонкою вдоволено зросла.

Чому ж ти тёпла, коли ти сніжинка,
Й чеканням та́йним сповнені уста?
Лише в коханні розквітає жінка,
Бо таємна́ любов – це ти сама.

16 липня 1991 р.

* * *

Ходімо папороть легéндову шукати,
Вона цвіте лиш раз посéред ночі.
Пішли зі мною в ніч цю поблукати
Стежками, що будуть пророчі.

Ходім в цю ніч на пошуки цвітіння,
Яке кохання освятить у вічність.
Ми вдвох знайдемо мрійні ті видіння,
Пізнаємо вогню його магічність.

Давай-но кинемося в казку ту любовну,
Нас так буденна зв'ялює жстокість.
На мить забудемося в лісі тому спóвну
І знайдем в папороті ніжності пророчість.

18 липня 1991 р.

* * *

Лазурові неосяжні очі!
Та сумірність у пиріні вій!
Ції дві маленькі світлі ночі
Синіх наших сподівань і мрій.

Ці озера пристрасті й любові,
Ці дунії кришталевих чуттів,
Ці бентежні стрічі вечорові,
Бурхит юності та божевілья слів.

Ції очі – водограї ночі,
Ці дівочі віказки волінь,
Ці стуманені, сколіхані у плоті
Свічечки оргійних сновидінь.

Ця глибинь жіночого кохання,
Піднебесна дзеркало-криниця,
Це ставків чарівне сумування
І блакитна зваба-веселіця.

Дві волошки, квітки в моїм полі,
Дві краплини ніжності морів,
Ції очі, лагідні, мов долі,
Моїх карих диво-почуттів.

18 липня 1991 р.

* * *

Давай збожеволімо разом
На мить, на годину, на рік.
На вічність століть розіллємося зразу,
Немов журавлиний крик.

Давай полетим в вишині, де свободу
Обіймем нагую в дурмані кохань.
Чи хтось ще пізнав без сльози насолоду?
Не взнали і ми... Чи не годі страждань?!

Там росою вмиють тебе тихі зорі,
Там спокоем нас зачарує краса.
Там будемо в чистому ніжному морі,
Там в вічних садочках не в'яне весна.

Давай утічемо наскільки-но зможем,
Забудемо в парі, що є таке – жити.
А потім нас світ дожене, де всі схожі,
Де знов будем биті ми й будемо бити.

25 липня 1991 р.

* * *

Я не знав, як мені підступитись
До твоєї, мов мánни, краси,
Щóби якось в ній не оступитись,
Не вшкодіти невинності тій.

Я не знав, як тебе цілувати,
Як не знає малятко-дитя,
Як же-ж краще каліноньку рвати
Чи по ягідкам, чи по жменям.

Я не знав, як тебе смакувати,
Щóби потім ти знов розквіла,
Щоб не втратила запаху м'яти,
Щоби свіжість, як ранок була.

Я не встиг ще тобою напитись,
Заспокоїти трémту твогó.
Я не встиг ще до краю зтепліти
Но пробившеє ніч джерело.

Я устиг лиш тебе розкопати
В мертвій сірості скель кам'яніх,
Як зима нас зуміла дігнати –
Нам б дожить до відліг весняніх.

25 липня 1991 р.

ПЕРША НІЧ

Вона й не знала, що страждати
Так буде хтітися її,
Що ця му́ка му́ки ждати
Така солодка у вогні.

Вона й не знала, що у кр'ові,
Крім болю закипає й те,
Що вирве з плоті її стогін
І пеклом со́лоду зросте.

27 липня 1991 р.

* * *

Було кохання і плескалось
Казковим озерцём, ставкóм,
В нím серце знíжено купалось,
У нím раділо і жилó.
В долонях теплих зберігалось,
Лілеєю весни цвіло,
Й незмітно якось розплескалось
Та поміж пальців протекло.

27 липня 1991 р.

* * *

Любов, як квітку, треба підливати
Водою з ніжності, а не водою злив.
Любов, як квітку, тре оберігати
Від по́диху холодного вітрів.

Кохання не цвіте, а розквітає
Лише в садóчку того, хто теплóm
Його своїм уважним устеляє,
Хто в нім живе, і кім жиє воно.

28 липня 1991 р.

* * *

Якщо її зненавідів,
Повір, ти все ж таки кохав.
Любóве, скільки ж “інвалідів”
Ти наплодила! Скільки страв
Отруйних ти серцям зварила!
І скільки знищила у них
Святої ніжності і віри
У торжество твоєї ліри.
О, скільки погубила тих,
Хто сліпо йшов стежками тво́ми,
Хто теорем ще взнать не встиг,
Хто вірив ліше в аксіоми.

28 липня 1991 р.

* * *

Розмови наші тихі вечорóві
І погляди в зорінне небо те...
Тоді нам бóули ночі кольорові
І бачили, як рута нам цвіте.

Та відко мріями занадто ми упілись
Й садочки рути – úяви рясні,
І в спільній зірці, вийшло, помилились,
А кольорові ночі були в сні.

9 серпня 1991 р.

* * *

В свічка́х бузко́вих цю літне́ву ніч
Зігрій тепло́м розко́ханим, тенді́тним,
Навчи мене, коли ми віч-на-віч,
Пала́ти знов і знов чуттям горіти.

Укрий серпа́нком нас, як втомлених птахі́в,
Що свій збенте́жений політ у рай зкінчи́ли.
Верни мене у диво почутті́в,
У ніжну вто́му, сповнену́ю сили.

Заваб, влілей і націлуй мені
Знов те, що інша в глибині згубила,
Щоб я згадав про ласки чарівні́,
Щоб донжуанство з серця відступило.

І ось серпа́нок... Ти гориш, я тлію,
Так і не змігши упі́рну́ть в святе́,
Мабу́ть тому, що більше вже не вірю
У те, що бу́зок в літню ніч цвіте.

9 серпня 1991 р.

* * *

Моя черешенька чорнява,
Ти вже в дорозі в чужину́.
Ти так нехтяче покидала
Наш край чарівний і весну,

Яка недовго серед літа
Цвіла́ між нами буйним цвітом,
Що з нас джерéлами лила́ся
І нами со́лодко пила́ся...

Чи б́удуть ще в нас вечорі́,
Зсорóмлені в цілунках ніжних,
Чи подарує доля ніч
Нам, як тоді, обі́ймів пишних.

Все обірва́лось, яко грім
По яснім небі прокотився.
Ми не допі́ли дивних вин,
Наш келих сповнений розбився.

Вино оргі́йне розлило́сь
Як ту́ги у душі сердешні,
Нам долюбить не довело́сь...
Чи вкúшу ще твою́ черешню?

17 серпня 1991 р.

* * *

Ми лежимó давно уже чужі,
Більш не закохані у мрії лазурóві.
Здаємся спільними ми ще зорінній млі –
Могильники колишньої любові.

Я ніч в дарунок твою не візьму,
Ти ж в згадках сліз цілуєш мої руки
І кличеш знадливо в солодку свою млу,
А я себе звільнив з цієї муки.

19 серпня 1991 р.

ОКСАМИТОВИЙ НЕБОСХИЛ

Небосхил нині м'який і ніжний,
Заколисаний літнім теплом...
У молитві своїй піднебесній –
Призадуманий, мрійовий сон...

Небосхил нині ширший за небо,
Не вогне́вий, не хмурий – оргі́йний.
В ньому день погаса́, та іще не но́чево,
У нім стелиться подих сумі́рний.

Небосхил нині – цар наречених,
Поцілунків і тихих розмов,
У освя́ті зорінь незчисле́нних,
Небосхил – оксамитна любов.

21 серпня 1991 р.

КАЛИНИ

Ви, вартовá чуттів моїх блакитних
І берегіня моїх мрійних снів,
Чи ви, володарка волінь моїх завітних,
Ще не зів'яли у чекáнні цім.

Мій янгол піднебесний і високий,
Слуга моя глибінна надземна,
Я Вами жив, у Вас втіляв свій спокій,
Вами натура рв́алась бунтівна.

Ви мої мрії чисті незрадліві,
Не згáнблені навкóлишнім сміттям,
Сумірні, тихі, довірліві,
Що панувáли над моїм життям.

Я знаю, Ви, зажурені, мов хмари,
Мене чекали довгі ці рокі.
Звідкіль-ж Ви віри й сили брали,
Коли скрізь зрада сіяла росткі.

Про сво́е тяжке і дівне брукáння,
Про душу, що чобóть не прийняла
Я розповім Вам, прійду рано-зрання
І ся вклоню пред Панною чолá.

Кохали Ви квітковою любов'ю,
В Вас журавліна вірність не всиха.
Моя Калино, в долі я замобвлю
Вам чистих рос на довгії літа.

26 серпня 1991 р.

ОСТАННІЙ ВАЛЬС

Графине, будьмо, не журіться скрутно,
Я пам'ятатиму чарівну-леле Вас.
Наших молитв Всевишньому не чутно,
Станцюймо ж, люба, цей останній вальс.

А Ваші очі блискають ставками
(В кружлянні прощавальному танок),
Вони – як росо, всипані степками,
В глибинній сині ранніх волошок.

Не плачте, мила, краще мимоволі
Танцюйте весело, як на балу, на біс,
І усміхайтесь в кожному півколі –
Не коштує гра долі Ваших сліз.

27 серпня 1991 р.

* * *

Мені надихав ніжний шепіт ночі
Твоє ім'я і кучері дівочі.

Мені зірки, пронизливо пророчі,
Намалювали в небі твої очі.

Мені в діброві голос чийсь цвіркоче
Твоє бажання знадливо жіноче.

Мені у грудях серденько стукоче
Про почуття нестримне парубоче.

Про те, що в тиші лістява шепоче
Іди стрічай її у дверях своїх, хлопче.

27 серпня 1991 р.

БРУКІВНА КВІТКА

Тебе у сутінь обрїй дав мені,
Бруківна квітка, що цвіте ночами.
О, як уміли пелюсткі твої
Холóдно грїти перші мої рани.

Від тебе віяло французькими духами,
Багряних губ метелик крїльми в'є і мліє
В тюльпані п'яному з байдужими очами.
Ти – найтверезіша любов моя, повіє.

31 серпня 1991 р.

* * *

Ми так далекі нині, а ще вчора
Нас нічка пестила і задивлялась в очі
Твої і мої – карі і пророчі,
Що про любов шептіли... І Аврора
З небес спускалася у наші груди й руки,

В траві встелялася і дарувала муки...
Солодкі муки й клетотіння плоті,
Коли уся ти в п'янім заколотті,
В мені стогнала, дихала, вмоляла,
Обличчя ніжила і ласками вкривала.

Нам янголи свічки тримали в вісі,
Щоб бачили в шаленстві ми красу.
Нам зорі падали на щастя в заколіссі,
Як з романтичного мальованого сну.

А я терзав як сукню твоє тіло,
Цілунком обіймав тремтячу наготу.
І все, здавалось, ніби-то замліло
В ніч загадкову – грішну і святу.

Калина наша одинока в полі
І досі тужить по твоїх очах.
А я?... Що я... Я дорікаю долі,
Що все розвіяла, крім спраги на устах.

31 серпня 1991 р.

ПЕРЕПЛІКА

У житáх золотих, в я́сних зóрях,
Де колос периною ляг,
Перепілкою в мо́їх долонях
Ти билась, як серце в грудя́х.

Все німіло, не дихало поле,
Твій-но подих, чи стогін, чи голос
В піднебі́ссі ра́вним тоне...
І крилечка останній колос

Устеляють і зламують мляво
І мене укривають тепля́во...
Серце б'ється у сто́мі й вирує:
Перепілка солóдко цілує...

3 вересня 1991 р.

ВИШНЕВА НІЧ

Ніч гаряча під вишнями
Танула в миті,
В падоцвіті весніла,
Стелилась в туман.
Ти у теплому злітті
Від зорей тих мліла
В ласках дивних трави
Вигинаючи стан...
І сипав цвіт
Дощ з цілунків рясніх,
Нарікши вишні ніч твоєю,
Щоб кожним пелюстком він встиг
Торкнутися й назвать своєю
Чарівну квітку мрійних снів,
Ним не очікувану навіть.
Здавалось, з ними безліч слів
Кохально-ніжних вилунають.
Здавалося, уся весна
Тоді вишнево шепотіла
Оті чаруючі слова,
Які ти любому дарила.

8 грудня 1991 р.

* * *

А осінь, як підступна діва,
Заманює яскравою красою.
Як кр'яля пишна, повна чар і діва,
Мене спокушує сумірністю злотою.

Вона так вабить свіжою журбою
І падолістом ніжним і ласкавим.
У ній, здається, я найду спок'ою,
Що вкрив її туманом величавим.

8 лютого 1992 р.

* * *

О, перші квіти весняні!
Вони всім любі і бажані,
Хоча й сумірні, й не такі
Як їхні сестроньки розфайні.

Чому чеканні так вони
Природі й людям з під снігів?
Тому, можливо, що в красі
Своїй непішній наче з снів,

Вони нагадують кохання...
Таке ж хитке й так дороге
Для серця кожного, як знання,
Що у житті зима пройде

Як туга по теплу в морози,
Як день, що з теміні зросте,
Як мрія, що у цій дорозі
Пролісок щастя розцвіте.

12 червня 1992 р.

* * *

Що міг я знати про кохання
В свої туманні юні дні,
Чим відзначалося бажання
Його зпіймати в тій душі?

Ким млів тоді, я мрію й досі.
Вона крізь ро́ки в однині...
А я? А я вже інший зовсім,
Пізна́вши ро́зваги пусті.

Відчувши лід тепла чужого
Лише́ опісля довгих зим,
Ослі́пши в пошуках святого,
Як часто плу́тав я із ним

Те, що навіяне думка́ми,
Джерельне, чисте, чарівне́
І ту, котру́ ліле́яв сна́ми,
В котрій-но існував лишé.

А доля су́дна прощавала
За шлях до зірки навмання
Мою Лю́бов, моє Кохання,
Моє шука́ння як могла́.

І ось пригадую себе...
Тоді, як розпочала вчити
Хлопчійську доля за оте
Блукання у жіночій житті.

Я все шукав в тім заколотті
Розпоміж губ душі ставок,
А відчував лиш розгул плоті
І серця зтиснутий ковток.

Ковток чергової отрути
І відчаю нестримний біль,
Бо не шукав солоддя мўки,
А саме це в жінках знайшов.

А що тепер, коли вже знаю
Про все, як написав вгорі?
Я Мрію ту ще більш кохаю,
А як знайти її не знаю.

12 червня 1992 р.

* * *

Моя мила далека любов чарівна,
Я так стужив у серці по тобі,
За твоєю красою, що ясна зоря,
За очами, де глібше, ніж в морі.

Я кохаю і ніжу у мріях тебе,
Твоє ім'я по нбчах шепбчу.
Я все здатен віддати,
Хай доля забере усе:
Що я маю і що мати хочу.

Хай умру я, хай янгол піднесе мене,
Чи у пеклі горітиму вічно,
Я бажаю, я мрію, я прагну тебе,
Хоч на ніч, хоч на мить – блискавічно.

21 червня 1992 р.

ЗГАДУЙ МЕНЕ

Згадуй мене,
Так, як згадують птахи
Вісни улюблені десь в чужині,
Дощ коли плаче, вмиваючи дахи,
І коли сонце розмаює дні.

Згадуй мене, коли сум пеленає
Очі прекрасні, так милі мені,
І коли ніч колискову співає,
Згадуй у кожному солодкому сні.

Інший коли обіймає, ти згадуй
Руки і губи вишнєві мої.
І коли доля, бува, ображає,
Згадуй цілунки гарячі мої.

Згадуй мене, коли будуть стояти
В твоїй кімнаті квітки чарівні,
І як розніжено вмів я кохати
Й те, як любов дарувала мені.

22 червня 1992 р.

* * *

Вжель знов я в пристрастнім полоні?
Невже у згубі серце знов?
І за тверезість в п'янім лоні
Мені є карою любов.

Невже знов жертви, втрати, сліпість
У божевіллі почуттів?
Я так давно жіночу ніжність
Не відчував і не хотів.

20 вересня 1992 р.

* * *

Я дарую тобі ніч осіннюю цю.
В її диханні зімнім я твій стан обігрію.
Ти в цю ніч, моя квітко, згадаєш весну,
Розцвітеш так чарівно, що й осінь зтепліє.

В цім теплі́ буду я сонцем м'яко палкім,
Оголяючи тіло твоє жаром ласки,
Не обпáлю ніяк я твої пелюстки,
Устелю́ їх лишé в насолоду, як в казку.

Тихим вітром розніжним колихатиму я
Поцілунками стéбло і листячко твоє.
І смакливо безмежна злива оргій твоя
Обійме́ у безсиллі тіло в пристрасті моє.

А осінь зомліє дивлячись на нас,
Розтéплиться вéсною пані злотá,
І в своїм житті станеш ти в перший раз
Княгинею ласки, любові й теплá.

13 жовтня 1992 р.

НОЧЕВІЙ ЗІРЦІ

Ти самотня сьогодні. Як і я – ти одна...
Серед тисяч зірок тобі тужно із всіми.
Як і я, ти зігріта в безодні була
Найяркіми, та смок не розвіявся ними.

Ти була, як і я, найніжніша за всіх,
Чула ніжності слів і безтямність дихання,
А на ранок зчезала й тяжілась від них,
Ніжно пестячи своє самотнє кохання.

Як і я, шепотіла, напевно, слова
Про любов занебесну, а думала інше,
І так само, як я, ти вважала бувá,
Що у ніч до нас йде із птьмою все грішне.

Моя зірка самотня розпóміж теплá,
Може з місяцем визнаєш ти доленьку ліпшу?
Прилітай-но до мене, хай іще ніч одна
Розірвє ніжним стогіном зóряну тишу.

14 грудня 1992 р.

* * *

Я пишú тобі листá
Ніччю зймною і злою,
Місто спить, і лише я
Сумно тóжу за тобою.

За тобою, як весною,
Одинокó лебідь жде
Свою милу і з журбою
В хвилі крїлечка кладе.

Як теплó чекають квіти,
Як зорю чекає день –
Так, кохана, цеї миті
Я пригадую тебе.

Проминають в тóзі дні,
Ночі óбраз твій малюють,
Губи ж ім'я шéпчуть в сні
І твої уста цілують...

22 січня 1993 р.

* * *

Я сповідаюся тобі,
Своїй омріяній богині,
Що я пройшов крізь гріх і біль,
Який мене тяжіє й нині.

Я сповідаюся тобі,
Як тій, що серце відіграла
Від зімних подихів вітрів
І душу від чернот відміла.

У тім, що завжди у святе
Я вірив навіть в грішні дні,
Що палко покохав тебе,
Я сповідаюся тобі.

22 січня 1993 р.

* * *

Ти питала мене про кохання,
Я ж не знав, що сказати тобі,
Моя вишенька юна і рання,
Ну навіщо вмоляла тоді...

Твої очі тужіли за словом
Тим єдиним й таким чарівнім,
Без якого життя лишé стóгон,
Без якого твій світ був б пустим.

Пам'ятаєш, як ти шепотіла:
“Любий мій, говори, я вмоляю”.
Ти почути одне лиш хотіла,
І я тихо промовив: ”Кохаю”.

Я не смів обманути ті мрії,
Тому й інше сказати не зміг.
Ти даруй, що ламаю надії –
Надто тяжкий для мене цей гріх.

7 березня 1993 р.

* * *

Не плач, не журися у зймній темряві,
Що скоїла те, що не сміла робити,
Що но розцвіла, а тебе вже зірвали,
Слізьмі ці шипи вже ніяк не зм'ягчити.

Не думай, що ночі теплять лиш в омáні,
Що зірваній квітці уже не ожіти,
Що твої троянди усі вже зів'яли,
Що то були перші й останії квіти.

Усі ранні вєсни теплóm не відверті,
Усі ранні квіткi зрізає мороз,
Але ж і закони природи уперті
Й тебе ще зціліть літній ніжності дощ.

І ти розцвітєш в новім цвіті розфáйнім,
Троянди твої знов манитимуть всіх,
Ти лиш не вбивай себе рózпачем рáннім
І прійде твій Ранок розмаїв рясніх.

7 березня 1993 р.

* * *

Я хтів би стати твоїм сном,
Щоб в ніч розквітчану весною
Тебе обняти всім єством,
Твоєю впітись наготою.

Я сном би бути захотів,
Щоб колихати тебе в зорях.
Я б із краси твоєї млів
В дівочих пёрлових покоях.

Я сном би стати твоїм хтів,
Щоб володїть тобою всею,
Я би поніс тебе у вир,
У райські солоді з енею.

30 березня 1993 р.

* * *

Я люблю тебе всю, від сльози до усмішки,
Від сумірних споківливих тихих зітхань
До хижацьких очей надвечірнього блиску
І безтямних ночевих палких обіймань.

Щодень – захоплююсь від краю і до краю,
Від тіла до душі, від дум до слів: «ти мій».
Кохаю всю тебе, від поцілункового раю
До нерухомості у сновидінні вії.

2 квітня 1993 р.

* * *

Я забуваюся з тобою
Про всі турботи і жалі.
Ти виліковуєш від болю
І світиш зіркою у млі.

Що ти знайшлася у юрбі,
У душу увійшовши мою,
Я щиро дякую тобі,
Ти прикрашаєш цвітом долю.

20 березня 1995 р.

ТВІЙ ПОГЛЯД

Ти мене заворожила
Поглядом сумірним своїм.
Він, неначе Божа сила,
Владарює серцем моїм.

Він ясніший аніж зорі
І таємніший від ночі.
Я втопаю в нім, як в морі,
В ніжне море – твої очі.

Погляд твій – глибінь спокою,
Зваба, спокуса, бажання
Й оберіг, що душу мою
Прирікає на кохання.

10 жовтня 1995 р.

НЕНАДІСЛАНЕ ВІТАННЯ

Я, напевно, не смів би писати
Ці слова щирі в кращій твій день,
Та не можу, пробач, не вітати
Із народженням в світі тебе.

Не сердісь, що назву тебе "мила",
Що зізнаюсь, як п'ялко кохав...
Хочу я, щоб була ти щаслива,
Щоб Апокаліпсис тебе не залишав.

А за серця дівочого мрії,
Що не збулись, мені вибачай,
Не гасі в нім святої надії
І мене вже, мабуть, не кохай.

Лиш приймі іще мій поцілунок,
Як подяку за той диво рай,
Що колись бив між нами як струмок.
Я вітаю тебе. Прощавай.

23 жовтня 1995 р.

* * *

Не пішу до вас, хоч сумую,
Не клічу, хоча й весь в журбі,
Не лелію вже Вас, не цілую,
Хоча й все іще бачу у сні.

Хоча ніжу в думках Вас й бажаю,
Та в минуле уже не вернусь,
І, кохаючи Вас, – пам'ятаю
Й щоб забути навіки моліюсь.

6 березня 1996 р.

* * *

Якби́ ти знала, мила мо́я,
Як я сумую за тобою,
Ніщо мене не веселіть,
Ні пісня, ні небес блакить,
І ні вино хмельних ночей,
І ні ранковий сміх дітей.

Я просто ту́жу в самоті,
Як квіти зм'я́ті по житті,
Так скучив я за тим тепло́м,
Яким ти гріла мою кров,
За поглядом сумірно-дивним,
За рухом вії твоїх чарівним.

Нас примха долі розлучила,
А Бог забув дати людям крила.
Я полетів би, наче птах,
Лише́ щоб на твої́х устах
«Люблю́» магічне прочитати
І знов збентежено кохати.

7 березня 1996 р.

* * *

Я кохаю, кохаю, кохаю тебе!
Можу тисячу раз повторити,
Що без тебе життя моє було пусте,
Бо не в силі тебе не любити.

Я кохаю тебе нізащо і за все,
За ім'я і за очі блакитні,
За рожеві уста, за обличчя святе
І за руки ласкаві й тендітні.

Славлю Бога, що тво́я душа чарівна́
Зігриває теплóm ніжним серце моє,
Що ти створена Ним мов первісна весна,
Що кохаю тебе, що ти є.

7 березня 1996 р.

* * *

Коли ти спиш, ти схожа на дитя,
Як світ початку існування,
Крихка й незна́на, мов життя,
Як чистая росі́нка зра́ння.

Цнотли́ва бездоганни́сть, де нема
Недо́ліку в гармоні́ї природи,
Де ліній доскона́ла гра
Первіснiстю чарує вроди́.

Беззахисна, як ніжність. Дивина́
Утаємничена у кожній тво́їй рисі,
Зорі магічність неземна,
Здається кві́тне в заколі́ссі.

Коли ти безтурботно спиш,
Злелі́яна земним тепло́м,
Милуюсь я і мрію лиш
Тво́їм кохани́м стати сном...

5 грудня 1996 р.

* * *

Голуб неспинно воркоче-воркує,
 Тужить по милій своїй –
 То він так метушно палко сумує
 Від плину в самотності хвиль.

Лебідь у небі кричить-галасує
 По втраченій пташці своїй.
 То в ньому відчай бентежний вирує,
 Криком зривається біль.

Кличе журавку лелека й парує.
 Курліче коханій своїй,
 Та журавля свого любка не чує,
 Її в нього вкрав буревій.

Голуб неспинно воркоче-воркує.
 Звідки ж ми знаєм про що?
 Лебідь кричить, а кохана не чує.
 Звідки ж узяв я по що?

Плаче лелека, курліче, нудьгує.
 Втратив журавку? За що?
 Хтось зауважить – то радість царує!
 Я ж відповім їм: ”Та й що...”

Травень 1997 р.

ВІТАННЯ

Квіткою народилася ти, бо Лілея
На водах життєвих чарує птахів
І лебедине кохання, мов фея,
В них колихає з початку часів.

Сонце ж нехай цвіт твій вічно вкриває,
Рóси з водою вмива пелюсткі,
А вітерець ніжний свіжість вселяє,
Щоб чарувались від них парубки.

Кохай, живи і віруй – в цім сила життєдатна,
Будь світлим витвором природньої краси,
Хай обмина тебе година безпорадна,
Ти ж – щастя й радість поміж хвиль неси.

Лілей свій світ немов би власний цвіт,
В душі чеснóти зберігай,
І кожен рік народжуйся сто літ,
Щоб знову міг вітати тебе Гай.

2 червня 1997 р.

* * *

Ми, наче спільні береги́
Єдиної ріки пото́ку,
Її плекаємо щороку
І від відлиги до зими
Підтримуем оцю моро́ку,
Себе тримаємо в ярмі́
І не даєм зробити кроку
Кожен до сво́ї сторони.
Твій берег настогид мені,
А з іншого звабливий боку.
Коли ж зближаємося ми –
Між берегів нема пото́ку.
Коли б місточок ми звелі́ –
Він об'єднав би нас, аж по́ки
Стрімкі́ї води б розлилі́
В солонім морі сво́ї сто́ки,
І ми б невидимі були.
Тоді б, в далекій далині́
Ми б вчили течі́ї уроки,
А я б тебе вже не узрі́в
І іншу б річку полюбив...

3 червня 1997 р.

ДЗВІНОК

Ти подзвонила з чужого міста
І запитала чи твій ще я,
А я в розгубі плечми лиш стіснув
Й твоє повторюю ім'я.

Цей ніжний голос, наче мрію,
Давно відчути знов чекав,
А тут, стою і мов би млію,
Неначе слів позабував.

“Приїду я, лишé скажи!” –
Ти повторила разів кілька...
О, Боже милий, підкажи:
Це моя доля чи помилка?

Бог промочав. Лиш з далині
Твій з трémтом голос долунав...
І я цигарку запалив
Та й мовчки слухавку поклав.

4 червня 1997 р.

* * *

Привіт, чужа дружина і моя
Всім серцем мила і чеканна,
Я й думати не смів, що долі течія
Мені дасть ту, що так бажанна.
Лише твої розтулені уста
Ледь чутно з трémтом я устиг зігріти,
Як нас розвела прикра гра життя
І з ним вже змушений буду тебе ділити.

Ти ж даруватимеш йому його дітей
І устелятимеш розкішне біле тіло.
Я ж тут но згадую про блиск твоїх очей
Й про те, як ти з під вій якось несміло
На мене глянула у той останній день,
Як в серці враз щось зациміло,
Як прагнув ніжити тебе,
Щоб ти кохаючись зомліла.

Чи ти готова вся пропасти
В любові й пристрасті украй?
У нього тіло твоє вкрасти
Я вже устиг, а ти віддай
Душу усю сама мені.
І прошу ще: не забувай,
Як пахнуть квіти багрянні
Пиши листи і твердо знай,
Що ти належиш вже мені.

18 лютого 1998 р.

* * *

Не сплю ночами й не живу,
Без тебе наче й не існую,
Лише єдину молитвú
Все втóрю Богові й малюю
В уяві, ніби наявú,
Як ніжно й пристрасно цілую
Вуста розтúлені, й пливу
Між стегон знáдливих, й втопаю
В палкіх обіймах і нову
Тебе для себе відкриваю.

Квітень 1998 р.

НІЧ САМООБМАНІВ

Ти не приїдеш, достеменно – ні,
Та я й тебе не кликав з-за туманів.
Чому ж, незнаю, сумно так мені
Стало в цю ніч, у ніч самообманів.
Чи то цей дощ вдаряє по струні
Так безсоромно таємних бажаннів
За те, що втік тоді, вже в давнині,
За те, що не вернувся і не сказав тих слів,
Які чекала так, що шепотіла в сні...
Самотність ця і туга – долі гнів
За те, що завтра їх не скажу в млі,
За тую ніч твоїх самообманів.

14 серпня 1999 р.

* * *

Весна буяє і коханням
Світ рясно дихає й цвіте,
А я живу лише бажанням
Хоча б побачити тебе.

Ні, не живу. Своїм чеканням
З милою бути понад все
Щомиті марию і стражданням
Тільки винищую себе.

Ти наче дивним чаклуванням
Зачарувала серце й все
Заполонила в нім питанням
Коли Бог дасть мені тебе.

11 березня 2001 р.

* * *

Зелені очі, цяточка край брівки...
Я зомліваю від цієї дівки...
Геть втратив глузд звичайної людини
І перед Богом лиш замолюю провини.

“Любов – то гріх”. Хто смів таке казати?
Хіба ж не вправі ми зоріння зустрічати?
Хіба є ценз на вік, на почуття,
Хто взмозі вимагати каяття

Від двох сердець, що вражені стрілою
Амура-янголятка; що спокію
Одне без одного не знайдуть у бутті,
Коли їх звела доля вже в житті?

Нехай весь світ покладе мені грати –
Я просто вже не взмозі не кохати
Зелені очі й цяточку край брівки,
Я й далі млітиму від неї, вже як з жінки.

12 березня 2001 р.

* * *

У метушні летим. Куди?
Туди, де плачуть солов'ї
Про дні проліті, де вогні
З'ідають рóченьки мої;
Де забуття, де всі чужі
Мене увізьмуть у свої
Лáви оманливі і ви
Розірвете серця в труні.
Нема любові, ні душі,
І ви – не я, а я – не ви.
Немає ніщ. Лише рух вій
Останній у останнім сні.
А Богові віддам прості
Його байкі, вони ж – святі.

23 серпня 2001 р.

* * *

Кохана моя, ти – і радість, і біль.
Ти – повітря, яке я вдихаю.
Ти – тепло, що мене зігріва́ звидусіль,
Ти – життя все моє. Я без тебе не маю
Ані сну, ані дня... Наче в вир божевіль
Сво́ю душу, мов в прірву, вкидаю.
Сонце мрякне, а ту́га моя, немов сіль,
Роз'їдає зкривавлену рану, і кра́ю
Серце я, бо немає вже сил
Жить і дихать без тебе. Не знаю
Як між нами розвіяти цю заметі́ль,
Бо безмірно лиш разом бажаю
Я пройти по цім світі з тобою поспі́ль.
А без тебе – у пекло... І, може, ти з раю
Колись, з дозволу Бога, в лабиринт підземі́ль
Прошепочеш луно́ю мені: “Я кохаю”.

Травень 2002 р.

* * *

Цілую ніжно, боя́чися наче,
Тво́ї розту́лені і ледве во́гкі губи
І в зомліваючих очах дівочих бачу
Розм'я́клий блиск, який довів до згуби
Серце моє́, що збуджено-незряче
Тобою б'ється, лиш в тобі́ поту́ги
Сво́ї життеві від тепер лиш баче.

23 серпня 2002 р.

* * *

Тебе я п'яну розривав
Поміж келішками з вином,
Розміж забутими дівка́ми
В плечах розі́драних кричав,
Зливаючись з Софії́ дзвоном,
Цнотливими задушений руками.
На то́бі віддано вмирав
Життєвим нашим перегоном,
Пекельними розбещений вуста́ми.

Вересень 2002 р.

* * *

Моя кохана – світ мій незбагнений,
Незнаний зовсім й видимий наскрізь,
Мій Янгол, сон мій нездійснений,
Який, насправді, був уже колись.
Моя омана й вир надій скажений,
Ночевих оргій і сварливих сліз,
Вогонь цілунків гаряче-шалений,
Який крізь нас у пристрасті проріс
І обпалив мій ніжний рай зелений,
Залишив в серці вічний зріз –
Моє кохання – вирок мій, окремий
Й життєвого шляху узвіз.

11 січня 2003 р.

* * *

Ти як перший промінь навесні
Народилася після снігів, мов квітка.
Про це диво в небі журавлі
Кожен рік курличуть. Мов лебідка,

Ти з собою принесла́ тепло.
Наче пролісок, що сповіща надію,
Із появою тебе все ожилó,
Наче Бог у тебе втілив Мрію.

Сьогодні ніжніше співають пташки,
Насправді – в цей день диво-рута цвіте,
Бо як і просили у Неба батьки,
Весна у цей день народила тебе.

17 квітня 2003 р.

* * *

Перед іконою стою,
Не каючися вже, й не зву
Святих на поміч. Не молю.
Без болю й жалью розірвú
Душу спустошену свою.
Нап'юсь кохання і назвú
Його я кáрою. Згорю
В палкóму пеклі і пírвú
Чуття своє. В жінках втоплú,
Що тіло продають на гру
Грошам і хмелю ту зорю,
Якою ти була, і вмру
З тобою, янгол мій. Спалю
Усі мости і так підú
Від тебе геть. Я не корю
Ні в чім нікого. Тільки млу
В свою дорогу захоплú
І з шляху тво́го заберú,
Щоб ти знайшла нове “люблú”.
Чи Бога в свідки оберу,
Йому ж відомо, як з раю
Його впав Янгол, і збагну
Чому тебе не розлюблú.

4 травня 2003 р.

* * *

Нікого так не прагнув обіймати
Й нікого так не обіймав,
Як лиш тебе одну. Кохати
Я жодну жінку не бажав
Так, як тебе... і цілувати
Не вмів ніколи. Не втрачав
Свідомість й міру. Душу рвати
Свою й твою не вмів. Не знав
Безтямства в серці й що бажати
Тебе до скону буду... Я жадав
Любові вічної й віддано кохати.

13 червня 2003 р.

Зміст

<i>Панно Пам'ять</i> (Зі щоденника).....	1
Навчав Тарас жіночу статтю.....	3
Тебе назвав Бог – Українка.....	4
Туга.....	5
Я раб кохання лиш, і тільки.....	6
Затреться згодом ця сторінка.....	7
Я, напевно, не зможу забути тебе.....	8
Школярці.....	9
Мила, люба, чом так гірко плачеш ти.....	11
Приголуб мене, моя голубко.....	12
Любов і гонор.....	13
Рятуй мене, моя Богиня.....	14
Я твій Барвінок.....	15
Життя таке коротке, промине.....	16
Ти здавалась мені не такою.....	17
Мамине кохання.....	18
Припасти хочу до твоїх колін.....	20
Зігрій мене теплом коханих рук.....	21
Коли мине весна.....	22
Я так хочу тебе притулити у черешнях до своїх грудей.....	24
“Жанні д’Арк”.....	25
Не плач, калино.....	26
Мене споруда твого тіла ніжна не вабить більш.....	27
Берегиня моя невідом.....	28
Веди мене, моя любове.....	29
Лягали роси на долоні.....	30
Сповідниця (Сповідь зрадниці).....	31
Не дивись на той шлях.....	33
Лягає, стелиться туман.....	34
Слухай пташко мене моя.....	35
Не зітхай тихим вечором, милая.....	36
Я вже не зву тебе своєю.....	37
Ти, як спокуслива кішка.....	38
Жоржина.....	39
Поклич мене, коли кригою стисне ті’ серце.....	41
Чия ти?.....	42
Билина про статі.....	43

Ми з тобом відкохали вже все.....	45
Колись за нашими дідами жінки ішли на Колиму.....	46
Я чую твою сурму чарівну.....	47
Цілую ніч, що ніжністю теплиться.....	48
До Акації.....	49
Ходімо папороть легендову шукати.....	50
Лазурові неосяжні очі.....	51
Давай збожеволімо разом.....	52
Я не знав, як мені підступитись до твоєї, мов манни, краси.....	53
Перша ніч.....	54
Було кохання і плескалось озерцем казочним, ставком.....	55
Любов, як квітку треба підливати.....	56
Якщо її ти зненавидів.....	57
Заховай нашу тайну.....	58
Розмови наші тихі вечорові.....	59
В свічках бузкових.....	60
Моя черешенька чорнява.....	61
Ми лежимо давно уже чужі.....	62
Оksamитовий небосхил.....	63
Калині.....	64
Останній вальс.....	66
Мені надихав ніжний шепіт ночі.....	67
Бруківна квітка.....	68
Ми так далекі нині.....	69
Перепілка.....	70
Вишнева ніч.....	71
А осінь, як підступна дівка.....	72
О, перші квіти весняні!.....	73
Що міг я знати про кохання.....	74
Моя мила далека любов чарівна.....	76
Згадуй мене.....	77
Вжель знов я в пристрастнім полоні.....	78
Я дарую тобі ніч осіннюю цю.....	79
Ночевій зірці.....	80
Я пишу тобі листа.....	81
Я сповідаюся тобі.....	82
Ти питала мене про кохання.....	83
Не плач, не журися у зимній темряві.....	84
Я люблю тебе всю, від сльози до усмішки.....	86

Я хотів би стати твоїм сном.....	85
Я забуваюся з тобою про всі турботи і жалі.....	87
Твій погляд.....	88
Ненадіслане вітання.....	89
Не пишу до Вас, хоч й сумую.....	90
Якби ти знала мила моя, як я сумую за тобою.....	91
Я кохаю, кохаю, кохаю тебе!.....	92
Коли ти спиш, ти схожа на дитя.....	93
Голуб неспинно воркоче-воркує.....	94
Вітання.....	95
Ми, наче спільні береги.....	96
Дзвінок.....	97
Привіт, чужа дружина.....	98
Не сплю ночами й не живу, без тебе наче й не існую.....	100
Ніч самообманів.....	101
Весна буяє і коханням світ рясно дихає й цвіте.....	102
Зелені очі.....	103
У метушні летим. Куди?.....	104
Кохана моя, ти – і радість, і – біль.....	105
Цілую ніжно, боячися наче.....	106
Тебе я п'яну розривав.....	107
Моя кохана – світ мій незбагнений.....	108
Ти як перший промінь на весні.....	109
Перед іконою стою не каючися вже.....	110
Нікого так не прагнув обіймати й нікого так не обіймав.....	111

Гай-Нижник, Павло.

Згадуй мене: Лірика кохання. – К., 2005. – 114 с.: